

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DECIZIA Nr. 317
Ședința publică din 30.03.2026
Președinte: Andreea - Iuliana Litean
Judecător: Alina Maria Neculai
Judecător: Oana - Daniela Victoria
Grefier: Iulian Caras

Pe rol, judecarea recursului formulat de *reclamantul Rusu Sebastian Alin*, împotriva sentinței nr. 30 din 15.01.2026 pronunțată de Tribunalul Suceava - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosar nr. 4140/86/2025, *intimat fiind pârâtul Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmației*.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă avocat Bărbuță Bogdan pentru recurentul Rusu Sebastian Alin, lipsă fiind reprezentantul intimatului Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmației.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează instanței că s-a depus la dosar întâmpinare formulată de către intimatul Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmației, răspuns la întâmpinare formulat de către recurentul Rusu Sebastian Alin, precum și o cerere de strigare a cauzei după ora 10.30 formulată de apărătorul recurentului.

Reține instanța că s-a dispus strigarea cauzei după ora 10:30 și că s-a prezentat apărătorul recurentului.

În continuare, instanța constată că recurentul a formulat o solicitare de recalificare a căii de atac în apel și, întreat fiind, avocat Bărbuță Bogdan, pentru recurent, arată că renunță la această solicitare.

Instanța ia act că recurentul reclamant renunță la solicitarea de recalificare a căii de atac în apel.

Întreat fiind dacă sunt cereri de formulat, excepții de invocat sau probe suplimentare, avocat Bărbuță Bogdan, pentru reclamant, arată că, în afară de proba cu înscrisuri deja administrată prin cererea de recurs, depune extrase din cele patru cereri de chemare în judecată, cu mențiunile olograf ale reclamantului pe fiecare dintre acestea, aferente dosarelor în care sunt înregistrate, respectiv acțiunile pe fond.

Instanța încuviințează proba cu înscrisurile depuse la dosar, apreciind că este utilă și concludentă pentru soluționarea cauzei.

Nemai fiind alte solicitări de formulat, Curtea acordă cuvântul pe fondul recursului.

Avocat Bărbuță Bogdan, pentru recurent, arată că soluția instanței de fond, pe care a recurat-o, a fost una de respingere a cererii de ordonanță președințială, pentru două motive, pe care le consideră nelegale. Și anume: primul, că nu s-ar fi făcut dovada aparenței de drept,

respectiv a calității de avertizor în interes public a reclamantului; al doilea, că nu s-ar fi indicat o dată până la care ar produce efecte măsura dispusă, astfel încât nu ar fi îndeplinită condiția vremelniciei.

Cu privire la primul motiv, referitor la lipsa aparenței de drept, consideră că instanța de fond a încălcat în mod vădit prevederile art. 23 alin. 2 din Legea nr. 361/2022, care răstoarnă sarcina probei, în sensul că, în acest tip de litigii se prevede expres că aceasta revine angajatorului sau entității împotriva căreia se formulează contestația, în speță angajatorului.

Chiar și în absența acestei prezumții legale, înscrisurile depuse la dosar cu ocazia recursului, nu doar creează o aparență de drept, ci demonstrează, dincolo de orice dubiu, calitatea de avertizor în interes public a reclamantului.

În ceea ce privește cel de-al doilea motiv, arată că nu mai dezvoltă argumente suplimentare, întrucât a depus astăzi dovezile necesare și invocă în acest caz vremelnicia până la finalizarea acțiunilor.

Face o singură mențiune: în întâmpinarea depusă de intimat se reia teza inadmisibilității ordonanței președințiale, în sensul că nu s-ar putea obține pe această cale suspendarea acelor măsuri. Având în vedere că această excepție a fost invocată expres în fața instanței de fond, care a fost respinsă, iar partea adversă nu a formulat recurs incident, apreciază că nu mai poate face obiectul unei noi analize.

În subsidiar, dacă se va considera că se impune o asemenea analiză, solicită să se observe că admisibilitatea cererii rezultă explicit din prevederile art. 23 alin. 3 din actul normativ anterior menționat, care consacră posibilitatea promovării ordonanței președințiale în astfel de situații. Cu cheltuieli de judecată pe cale separată.

C U R T E A,

Deliberând asupra cauzei de față constată:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Suceava – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal la data de 29.12.2025, sub nr. de dosar 4140/86/2025, reclamantul Rusu Sebastian Alin, în contradictoriu cu pârâtul Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmației, a solicitat pe calea ordonanței președințiale suspendarea măsurilor luate împotriva sa, respectiv:

- dispoziția șefului I.T.P.F. Sighetu Marmației nr. 1217114/23.01.2025 prin care a fost sancționat cu: „mustrare scrisă”;
- dispoziția șefului I.T.P.F. Sighetu Marmației nr. 1217730/18.06.2025 prin care a fost sancționat cu: diminuarea salariului funcției de bază cu 10% pe o perioadă de 2 luni”;
- dispoziția șefului I.T.P.F. Sighetu Marmației nr. 1218173/02.10.2025 prin care a fost sancționat cu: diminuarea salariului funcției de bază cu 10% pe o perioadă de 2 luni”;
- dispoziția șefului I.T.P.F. Sighetu Marmației nr. 1218272/29.10.2025 prin care a fost sancționat cu: diminuarea salariului funcției de bază cu 10% pe o perioadă de 2 luni”.

Prin sentința nr. 30 din 15.01.2026 Tribunalul Suceava - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a respins excepția inadmisibilității, ca neîntemeiată. A respins ca neîntemeiată cererea având ca obiect ordonanță președințială, formulată de reclamantul Rusu Sebastian Alin, în contradictoriu cu pârâtul Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmației.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul Rusu Sebastian Alin, solicitând casarea sentinței atacate, admiterea cererii de ordonanță președințială și dispunerea suspendării executării actelor administrative menționate mai sus, după cum urmează: pentru actele administrative pentru care acțiunea în anulare a fost deja introdusă, suspendarea să producă efecte până la soluționarea definitivă a cauzelor respective; pentru actele administrative pentru care acțiunea în anulare nu a fost încă introdusă, suspendarea să producă

efecte până la împlinirea termenului legal de 6 luni prevăzut pentru sesizarea instanței de contencios administrativ sau, în cazul introducerii acțiunii în acest termen, până la soluționarea definitivă a cauzei de fond, conform principiului protecției efective a avertizorului în interes public.

În motivare a arătat că, în drept, își întemeiază recursul pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă (hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material).

A susținut că instanța de fond a aplicat greșit legea specială (Legea nr. 361/2022), ignorând prezumția legală de represalii și inversarea sarcinii probei.

Prima instanță a analizat cauza exclusiv prin prisma rigidă a condițiilor generale din Legea 554/2004 (caz bine justificat și pagubă iminentă), ignorând complet regimul special de protecție instituit de Legea nr. 361/2022 și Directiva (UE) nr. 2019/1937.

Eroarea fundamentală a judecătorului fondului constă în neaplicarea art. 23 din Legea 361/2022, care instituie inversarea sarcinii probei. Din momentul în care a dovedit existența raportării (avertizării) și succesiunea sancțiunilor, prezumția de represalii trebuia activată automat. Instanța de fond a pretins în mod nelegal ca să dovedească "reaua-credință" a pârâtei, când de fapt pârâta avea obligația legală să demonstreze că sancțiunile nu au legătură cu raportarea - probă pe care nu a făcut-o.

Cu privire la interpretarea eronată a noțiunii de "pagubă iminentă" în contextul raporturilor de serviciu ale polițiștilor, a arătat că sentința atacată este nelegală întrucât ignoră caracterul iremediabil al prejudiciului de carieră. Instanța a considerat greșit că prejudiciul este doar unul eventual sau financiar.

În realitate, menținerea efectelor evaluării profesionale pe anul 2024 (act contestat) produce efecte chiar acum, în timpul procedurii de evaluare pentru anul 2025 (ianuarie 2026). Se creează un "efect de domino": un calificativ viciat anul trecut servește drept justificare pentru un nou calificativ slab anul acesta, conducând automat la eliberarea din funcție. Această vătămare nu va putea fi reparată prin nicio sumă de bani sau reintegrare ulterioară, cariera fiind distrusă ireversibil.

Instanța de fond a aplicat greșit criteriile suspendării în contextul Legii nr. 361/2022, analizând cauza prin prisma rigidă a Legii nr. 554/2004, ignorând protecția specială și sporită pe care legiuitorul european (Directiva nr. 1937/2019) și cel român au acordat-o avertizorului pentru a preveni exact ceea ce se întâmplă în prezent: reducerea la tăcere a funcționarului prin sancțiuni profesionale succesive.

Cu privire la proba calității de avertizor în interes public (art. 20, art. 22 din Legea nr. 361/2022), prima instanță a ignorat probele care atestă calitatea sa de avertizor. Depune în recurs documente care confirmă că a sesizat fapte de corupție înainte de începerea valului de sancțiuni, în ordinea cronologică a depunerii acestora:

1. Raportarea Internă Inițială (09.10.2023): Către Șeful Direcției Control Intern, privind grup organizat la SPF Siret (trafic țigări, taxe protecție).

2. Sesizarea DNA (21.02.2024): înregistrată cu nr. 290, confirmată prin Adresa nr. 1909/VIII-1/2024.

3. Raportarea către IGPF (26.04.2024): Detalii operative despre neregulile din unitate.

4. Raportarea Directă către Inspectorul General (04.10.2024): Sesizarea unor aspecte grave sub sigiliul confidențialității.

5. Petiția oficială IGPF (28.02.2025): înregistrată sub nr. CR 17670, confirmată de Inspectorul General.

6. Confirmarea DGA (11.04.2025): Adresa nr. 2963729/DI/SI privind declanșarea verificărilor pe linia anticorupție.

Cu privire la evaluarea pe anul 2024 - Act de represalii (Art. 22 lit. a din Legea 361/2022), a arătat că legea avertizorilor interzice expres evaluarea negativă a performanțelor

ca formă de represalii. Diminuarea calificativului său pentru anul 2024 s-a bazat exclusiv pe sancțiunile abuzive aplicate în contextul calității sale de avertizor. Acest calificativ este acum folosit de Consiliul de Disciplină (prin încheierea din 18.12.2025) pentru a justifica trecerea într-o funcție inferioară. Suspendarea evaluării este vitală pentru a opri acest mecanism de eliminare profesională.

Cu privire la existența litigiului pe fond și pregătirea apărării, a învederat instanței că, dată fiind succesiunea rapidă a sancțiunilor aplicate (4 sancțiuni într-un timp record), se află în plină procedură de redactare și înregistrare a contestațiilor de fond, respectând termenele legale imperative.

Solicitarea de suspendare formulată în prezenta cauză îndeplinește condițiile de admisibilitate, întrucât vizează protecția provizorie necesară pentru a putea parcurge procedura de fond fără a fi eliminat din sistem înainte de judecată. Astfel, pentru sancțiunile recente, suspendarea executării este condiția *sine qua non* pentru exercitarea dreptului la apărare. Dacă executarea sancțiunilor (retrogradarea/mutarea) s-ar produce imediat, simpla înregistrare ulterioară a acțiunii în anulare ar deveni o apărare tardivă, prejudiciul de carieră fiind deja consumat.

Cu privire la urgența și prevenirea unui prejudiciu iremediabil, a subliniat faptul că prejudiciul suferit de acesta nu este unul pur patrimonial (financiar), ci este unul profesional și moral iremediabil.

Aplicarea sancțiunii de retrogradare și mutarea în altă unitate administrativă va produce o ruptură în parcursul carierei de 25 de ani, care nu mai poate fi reparată prin simpla anulare a actului peste 2 sau 3 ani. Odată pierdută funcția și reputația profesională în cadrul unității, reintegrarea va fi una pur formală, trauma profesională și stigmatul de „sancționat” fiind deja produse. De asemenea, măsura mutării în alt județ afectează unitatea familiei, drept protejat de CEDO, constituind o sarcină excesivă și disproporționată. Mai mult, menținerea efectelor sancțiunilor și a evaluării negative produce consecințe grave pe trei paliere distincte, configurând o pagubă iminentă conform art. 14 din Legea 554/2004:

A. Stigmatizarea profesională și blocarea carierei.

Sancțiunea, odată înscrisă în dosarul profesional, produce efecte imediate, blocând accesul său la orice examen de promovare sau concurs. Este prezentat în fața colectivului ca un polițist indisciplinat, deși faptele imputate vizează situații în care se afla legal în timpul său liber. Această etichetare este folosită chiar acum pentru a justifica izolarea sa profesională.

B. Efectul inhibitor asupra activității sindicale (Chilling Effect).

În calitate de Lider teritorial al Sindicatului Polițiștilor din România „Diamantul”, sancționarea sa abuzivă nu este o măsură individuală, ci un mesaj de intimidare transmis tuturor membrilor de sindicat. Prin „executarea” publică a liderului care a avut curajul să conteste practicile nelegale ale conducerii (precum obligativitatea permanenței la domiciliu în afara programului), pârâta urmărește reducerea la tăcere a întregii organizații sindicale.

C. Disproporția vădită între interesele în cauză.

Suspendarea executării actelor nu produce niciun prejudiciu pentru instituția pârâtă - nu există niciun interes public major care să impună executarea imediată a unor sancțiuni disciplinare contestate și care privesc fapte minore sau prescrise, în schimb, pentru acesta, executarea imediată produce prejudicii ireparabile: pierderea funcției, a reputației și a dreptului de a reprezenta colegii sindicaliști.

D. Prejudiciul patrimonial complex și continuu. Mecanismul de „sărăcire” prin cumulul sancțiunii cu evaluarea profesională.

A subliniat că paguba iminentă nu este doar morală, ci vizează o diminuare severă și continuă a veniturilor salariale, generată de două mecanisme administrative concurente, activate de pârâtă ca represalii:

1. Pierderea totală a sporului pe durata sancțiunii.

Așa cum reiese din Adresa nr. 1224423 din 06.06.2025 (anexată), pe durata în care se află sub efectul sancțiunii disciplinare (ex: perioada 14.04.2025 - 13.10.2025), este privat integral de majorarea salarială pentru menținerea capacității operaționale (sporul „Bayraktar” prevăzut de OUG 26/2024).

2. Diminuarea permanentă a sporului prin calificativul „Bine”.

Chiar și în perioadele în care nu ar fi sub efectul direct al sancțiunii, prejudiciul financiar continuă prin efectul Evaluării de Serviciu pe anul 2024 (act contestat).

Conform Dispoziției nr. 1217194 din 12.02.2025 (anexată), întrucât i s-a acordat abuziv calificativul „Bine” (în loc de „Foarte Bine”), beneficiază de doar 80% din valoarea majorării salariale.

Concluzie asupra prejudiciului:

Pârâta a creat un cerc vicios financiar: sancțiunile disciplinare au dus la scăderea notei la evaluare. Dacă este sancționat - pierde tot sporul. Dacă trece sancțiunea, rămâne cu calificativul diminuat - pierde 20% din spor.

Acest mecanism demonstrează că este supus unei executări financiare continue, lună de lună, fiindu-i imposibil să își încaseze drepturile salariale integrale. Suspendarea executării sancțiunilor și a efectelor evaluării este singura cale de a stopa această pierdere patrimonială irecuperabilă, care îi afectează nivelul de trai și al familiei pe durata proceselor.

Cu privire la aparența în drept, a arătat că după 25 de ani de carieră cu calificative de „Foarte Bine” și 19 recompense, prăbușirea bruscă a calificativului profesional în anul imediat următor sesizării DNA creează o prezumție puternică de represalii, care justifică pe deplin suspendarea acestor acte.

Aparența în drept este susținută și de caracterul disproporționat și cumulativ al sancțiunilor. Aplicarea a 4 sancțiuni într-un interval atât de scurt pentru fapte minore/procedurale denotă o hărțuire instituțională (mobbing), scopul nefiind îndreptarea conduitei angajatului, ci crearea unei baze documentare pentru 'eliminarea' acestuia prin retrogradare sau desfacerea contractului de muncă, acțiuni interzise expres de art. 22 lit. a și c din Legea nr. 361/2022.

Cu privire la urgența actuală - prevenirea unui nou act de represalii în perioada de evaluare curentă (ianuarie 2026), a subliniat faptul că urgența suspendării Fișei de evaluare pe anul 2024 este cu atât mai mare cu cât, la momentul prezentului recurs, se află în desfășurare procedura de evaluare profesională pentru anul 2025.

Pârâta folosește calificativul diminuat de pe anul 2024 (act administrativ viciat și contestat) ca bază subiectivă de referință pentru evaluarea curentă. Se creează astfel un mecanism de represalii în lanț, în care un calificativ scăzut, aplicat abuziv ca sancțiune pentru avertizarea în interes public, devine un 'precedent' pentru a justifica un nou calificativ scăzut în 2025.

Fără intervenția instanței prin suspendarea calificativului pe 2024, reclamantul este supus unui prejudiciu iremediabil în carieră, fiind privat de posibilitatea unei evaluări obiective și imparțiale în actualul ciclu de evaluare, ceea ce va duce inevitabil la măsura extremă a trecerii într-o funcție inferioară sau chiar la desfacerea contractului de muncă.

Cu privire la calitatea de avertizor dobândită prin actul raportării, independent de stadiul cercetărilor externe, a subliniat instanței de control judiciar că, potrivit art. 3 pct. 1 din Legea nr. 361/2022, calitatea de avertizor în interes public se dobândește prin simplul fapt al raportării informațiilor referitoare la încălcări ale legii, obținute în context profesional.

A depus dovezi incontestabile că a informat autoritățile competente, prezentând indicii privind fapte de corupție și grupuri infracționale organizate. Protecția legală împotriva represaliilor se activează în momentul transmiterii acestor informații, legea necondiționând protecția de existența unui dosar penal pe rol sau de stadiul cercetărilor efectuate de aceste instituții.

Având în vedere necesitatea de a balansa dreptul la apărare al pârâtei cu protecția martorilor și a anchetelor aflate în curs, a solicitat instanței să facă uz de prerogativa prevăzută de art. 22 alin. 2 din Legea nr. 361/2022 și, dacă consideră necesar, să dispună prezentarea conținutului integral al sesizărilor în Camera de Consiliu sau prin măsuri de anonimizare, astfel încât instanța să poată verifica legătura de cauzalitate dintre persoanele vizate de sesizări și cele care au dispus sancționarea sa, fără a periclita dosarul penal aflat pe rolul DNA.

Cu privire la aplicarea art. 23 din Legea nr. 361/2022 - inversarea sarcinii probei, a arătat că potrivit legii, în momentul în care avertizorul demonstrează că a efectuat o raportare și că a suferit un prejudiciu (sancțiune, evaluare scăzută), revine pârâtei sarcina de a dovedi că măsura luată a fost justificată de motive obiective și nu a avut nicio legătură cu raportarea.

În cauza de față, succesiunea cronologică este flagrantă: 25 de ani de calificative „Foarte Bine”, urmate de un val de 4 sancțiuni și scăderea calificativului imediat după sesizarea DNA și a conducerii IGPF.

Pârâta nu a justificat în fața instanței de fond de ce fapte care anterior nu au fost considerate abateri au devenit brusc 'motive de sancționare' doar după ce a dobândit calitatea de avertizor.

A subliniat că aparența de nelegalitate a actelor administrative atacate rezultă din succesiunea cronologică a evenimentelor, care exclude orice coincidență și atestă o acțiune de represalii orchestrată:

1. Evenimentul declanșator (31.07.2024): S-a sesizat din oficiu cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu de către mai mulți polițiști de frontieră din cadrul PTF Siret. Această acțiune a vizat direct integritatea sistemului din unitate. 2. Consecința imediată (09.08.2024): La doar 9 zile de la sesizarea de mai sus, conducerea unității declanșează un val de cercetări disciplinare împotriva sa. 3. Anomalia procedurală - Proba relei-credințe: Raportul întocmit la data de 07.08.2025 și care a stat la baza declanșării cercetării disciplinare dispuse prin dispoziția nr. 1.555.247 din data de 09.08.2024 invocă fapte pretins a fi săvârșite cu 5 luni în urmă (16.03.2024). Faptul că instituția a „păstrat” sau „ignorat” aceste pretinse abateri timp de jumătate de an, reactivându-le brusc la doar câteva zile după ce a sesizat fapte de corupție, demonstrează că cercetarea disciplinară nu urmărește disciplina muncii, ci reprezintă un instrument de presiune și pedepsire a avertizorului.

Cu privire la obiectivul final al represaliilor-neutralizarea calității de polițist judiciar, a arătat că un aspect de o gravitate extremă, care confirmă intenția de a-l elimina din procesul de combatere a corupției, este solicitarea pârâtei de retragere a avizului de politie judiciară.

Această măsură nu este una administrativă de rutină, ci un act strategic de represalii (încadrat la art. 22 din Legea nr. 361/2022). Prin retragerea avizului, pârâta urmărește în mod direct: • Imposibilitatea subsemnatului de a mai lucra sub coordonarea Parchetului. • Anularea capacității sale de a mai sesiza și documenta oficial fapte penale în unitate. • Izolarea profesională și pregătirea terenului pentru desfacerea contractului de muncă.

Cu privire la existența dosarelor penale aflate în curs (confirmarea bunei-credințe), a arătat că buna-credință a reclamantului și seriozitatea avertizărilor sunt confirmate de existența pe rolul unităților de parchet a următoarelor dosare penale declanșate de sesizările sale: • Dosar nr. 3595/138/P/2024 (înregistrat la Parchetul de pe lângă Judecătoria Rădăuți) - vizând abuzul în serviciu la SPF Siret. • Dosar nr. 5622/138/P/2024 (Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Suceava) - vizând infracțiuni de gravitate deosebită: constituire de grup infracțional organizat (art. 367 Cp.), supunere la muncă forțată (art. 212 Cp.), fals intelectual și uz de fals.

Este evident că un agent de poliție care sesizează constituirea unui grup infracțional organizat chiar în unitatea unde activează devine o „țintă”. Suspendarea sancțiunilor și a

evaluării profesionale este singura cale de a opri acest mecanism de eliminare a avertizorului înainte ca acesta să fie înlăturat definitiv din sistem.

Cu privire la durata măsurii suspendării - necesitatea asigurării unei protecții continue, a arăta că, având în vedere că represaliile exercitate împotriva sa sunt multiple și s-au materializat într-un flux continuu de acte administrative, a solicitat instanței ca măsura suspendării să fie dispusă astfel încât să asigure o protecție reală și neîntreruptă.

Potrivit spiritului Directivei (UE) 2019/1937 și al Legii nr. 361/2022, măsurile provizorii trebuie să împiedice producerea prejudiciului pe tot parcursul litigiului. Prin urmare, a solicitat ca suspendarea să fie activă:

1. Până la rămânerea definitivă a hotărârilor în dosarele de fond deja înregistrate (acolo unde este cazul). 2. Până la epuizarea termenului de decădere de 6 luni prevăzut de Legea 554/2004 pentru introducerea acțiunilor în anulare (pentru sancțiunile cele mai recente), iar în cazul introducerii acestora, măsura să se prelungească de drept până la soluționarea definitivă a fondului.

Această solicitare este esențială pentru a evita situația în care protecția oferită de prezenta ordonanță ar expira prematur, permițând părâtei să pună în executare sancțiunile (retrogradarea sau desfacerea contractului de muncă) înainte ca instanța să se poată pronunța asupra legalității lor pe fond.

Cu privire la discriminarea pe criterii sindicale și hârțuirea (Mobbing-ul), respectiv motivul real al sancțiunilor, a solicitat să se observe că actele administrative atacate nu au la bază o culpă profesională reală, ci reprezintă instrumente de hârțuire sistematică, motivate de dubla calitate a sa: aceea de avertizor în interes public și cea de lider sindical incomod.

Există o legătură directă de cauzalitate între pozițiile critice publice exprimate pe platformele de comunicare ale Sindicatului Diamantul, referitoare la ilegalitatea planificării permanentei la domiciliu în afara programului de muncă și valul de sancțiuni declanșat ulterior.

Caracterul discriminatoriu este evident: aplicarea sancțiunilor s-a făcut selectiv, ținând exclusiv liderul de sindicat care contestă sistemul, în timp ce alți colegi aflați în situații faptice identice nu au fost chemați pentru efectuarea activității de CFL, ci li s-a permis să desfășoare aceasta activitate a doua zi, la programul normal. Această diferență de tratament, nejustificată obiectiv, probează deturnarea de putere (folosirea prerogativelor disciplinare pentru a răfui dispute sindicale), aspect ce susține puternic aparența de nelegalitate a actelor și impune suspendarea lor imediată.

Având în vedere că există o aparență vădită de nelegalitate a actelor administrative, emise ca represalii (încălcându-se interdicția prevăzută de art. 22 din Legea 361/2022); prejudiciul este iminent și ireversibil (afectarea evaluării curente și riscul concedierii); instanța de fond a aplicat greșit normele de drept material privind protecția avertizorilor; a solicitat să se admită recursul, să se caseze sentința atacată și să se dispună suspendarea actelor administrative menționate până la soluționarea fondului.

Reclamantul Rusu Sebastian Alin a formulat un memoriu privind recalificarea căii de atac în apel, la care a renunțat ulterior.

Intîmatal pârât Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmăției a formulat întîmpinare prin care a solicitat respingerea căii de atac ca neîntemeiată, cu consecința menținerii hotărârii atacate, ca fiind legală și temeinică.

În motivare a arătat că recurentul își întemeiază prezenta cale de atac pe dispozițiile prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă, în sensul că hotărârea instanței de fond a fost dată cu interpretarea greșită a legii.

În cauza de față, pe calea ordonanței președințiale, reclamantul a solicitat suspendarea sancțiunilor disciplinare luate împotriva sa prin dispozițiile de sancționare emise de către șeful I.T.P.F. Sighetu Marmăției, respectiv nr. 1217114/23.01.2025 (muștrare scrisă), nr.

1217730/18.06.2025 (diminuarea salariului funcției de bază cu 10% pe o perioadă de 2 luni), 1218173/02.10.2025 (diminuarea salariului funcției de bază cu 10% pe o perioadă de 2 luni), respectiv nr. 1218272/29.10.2025 (diminuarea salariului funcției de bază cu 10%, pe o perioadă de 2 luni).

În motivarea prezentului demers judiciar, recurentul face mai multe referiri la evaluarea de serviciu pe anul 2024 - ca act contestat, invocând argumente cu privire la urgența suspendării fișei de evaluare pe 2024, însă aceasta nu face obiectul judecății prezentului dosar, ci a unei alte judecăți înregistrate pe rolul Tribunalului Suceava sub număr de dosar 2016/86/2025, având ca obiect „modificarea evaluării de serviciu pentru perioada 01.01.2024 - 31.12.2024, în sensul acordării calificativului general de Foarte Bine (în loc de Bine).

Revenind la obiectul prezentului dosar, temeiul de drept în baza căruia ordonanța președințială este admisibilă de principiu, se regăsește în art. 28 din Legea nr. 554/2004, care are în vedere completarea legii menționate anterior, cu prevederile Codului de procedură civilă, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime.

Cadrul legal ce reglementează ordonanța președințială, se circumscrie dispozițiilor art. 997-1002 Cod procedură civilă și prevede, în esență, că instanța de judecată poate dispune măsuri provizorii, urgente și temporare fără a soluționa fondul litigiului.

Așa cum în mod corect a reținut judecătorul fondului, pentru admiterea unei cereri de ordonanță președințială trebuie să fie îndeplinite cumulative patru condiții: aparența dreptului pretins, urgența (existența unui pericol sau prejudiciu iminent), caracterul provizoriu al măsurilor și neprejudicierea fondului cauzei, toate acestea fiind analizate de către instanță în corelație cu specificul situației premisă stabilite de Legea nr. 361/2022 și contextul activității de avertizor în interes public, având în vedere faptul că reclamantul și-a întemeiat cererea pe dispozițiile acestui act normativ.

În primul rând, a reiterat faptul că ordonanța președințială nu trebuie să aibă ca obiect suspendarea actului administrativ. Din punctul său de vedere, nu este admisibilă de principiu o ordonanță președințială al cărei obiect ar fi, de exemplu, suspendarea actului administrativ până la judecarea suspendării actului administrativ, în condițiile art. 14 sau art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

În al doilea rând, aceasta ar trebui să privească, de principiu, măsuri provizorii care privesc „efecte secundare”, indirecte, ale actului administrativ.

De exemplu, decizia nr. 2462/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a reținut următoarele: „Este admisibilă de principiu cererea de ordonanță președințială formulată în fața instanței de contencios administrativ, atunci când aceasta nu are ca obiect suspendarea unui act administrativ, ci dispunerea unor măsuri provizorii, cum ar fi impunerea unei obligații vremelnice în sarcina unei părți, până la dezlegarea fondului cauzei.”

A invocat prevederile art. 997 alin. (2) Cod procedură civilă.

În mod corect, judecătorul fondului a apreciat că nu este îndeplinită condiția caracterului provizoriu al măsurilor, în condițiile în care reclamantul nu a precizat momentul până la care solicită suspendarea dispozițiilor, solicitarea din cuprinsul recursului fiind formulată la modul general și în condiții de echivoc cu privire la demersurile judiciare efectuate în vederea anulării/suspendării dispozițiilor atacate.

Examinând acțiunea și în raport de prevederile art. 997 Cod procedură civilă, a apreciat că cererea de ordonanță președințială având ca obiect suspendarea măsurilor luate împotriva reclamantului prin dispozițiile de sancționare contestate este inadmisibilă, deoarece motivele invocate nu probează existența aparenței de drept în favoarea sa, fiind vorba de luarea unor măsuri care vizează însuși fondul cauzei.

Astfel, una din condițiile de admisibilitate a ordonanței președințiale are în vedere „aparența dreptului”, definită ca o situație de ordinul evidenței, prin ea însăși, astfel încât instanța investită cu o cerere de ordonanță președințială trebuie să realizeze un examen sumar al fondului cauzei, determinând de partea cui este aparența dreptului.

Nelegalitatea dispozițiilor de sancționare trebuie să fie atât de evidentă încât instanța de judecată să o poată constata fără a intra pe fondul cauzei, iar motivele de nelegalitate invocate să creeze o îndoială serioasă asupra legalității actelor contestate, pentru ca instanța să dispună suspendarea efectelor acestora.

Or, aspectele de nelegalitate invocate de reclamant în susținerea aparenței de drept și reiterate în prezentul demers judiciar, respectiv „existența unor indicii clare că sancțiunile disciplinare aplicate reprezintă în realitate, represalii în sensul prevederilor art. 22 alin. (1) din Legea nr. 361/2022”, cel mai elocvent argument în acest sens fiind acela că „timp de 25 de ani de activitate nu am fost sancționat niciodată disciplinar, iar după ce am sesizat încălcările legii, am fost sancționat de 4 ori în numai 10 luni”, nu creează aparența de drept în favoarea reclamantului, în condițiile unei sumare analize a situației de fapt.

În legătură cu acest aspect, recurentul susține faptul că, „eroarea fundamentală a judecătorului fondului constă în neaplicarea art. 23 din Legea nr. 361/2022, care instituie inversarea sarcinii probei” precum și faptul că „prezumția de represalii trebuia activată automat”.

Chiar dacă reclamantul și-a întemeiat cererea de chemare în judecată pe prevederile Legii nr. 361/2022, a apreciat că aceste dispoziții nu exclud de la aplicare prevederile art. 249 Cod procedură civilă, cu referire la sarcina probei care, în situația de față, incumbă reclamantului.

În același timp, a invocat prevederile art. 12 Cod procedură civilă.

Or, reclamantul se prevalează de această lege specială pentru suspendarea efectelor celor 4 sancțiuni disciplinare dispuse împotriva sa, în condițiile în care art. 61 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, dispune faptul că, efectele sancțiunii disciplinare se suspendă până la emiterea deciziei motivate de soluționare a contestației, iar reclamantul a ales să formuleze contestație doar împotriva primelor două sancțiuni disciplinare (respectiv nr. 1217114/23.01.2025 și nr. 1217730/18.06.2025, celelalte două sancțiuni disciplinare (respectiv 1218173/02.10.2025 și 1218272/29.10.2025), producând efecte de la data expirării termenului de 10 zile lucrătoare de la data luării la cunoștință, ca urmare a nedepunerii contestației.

Prin urmare, reclamantul avea la îndemână un mecanism intern și procedural legal prin care efectele sancțiunilor disciplinare ar fi putut fi temporizate sau anulate de către superiorul ierarhic, precum și căi judiciare de suspendare de drept comun, prin care reclamantul ar fi putut solicita suspendarea efectelor dispozițiilor de sancționare până la soluționarea definitivă a cauzei, în cazul în care sancțiunea ar fi produs într-adevăr efecte imediate grave.

Ca atare, nici caracterul urgent al solicitării nu este justificat, calitatea de „angajat multiplu sancționat disciplinar” nefiind de natură să justifice urgența procedurii.

Verificând aparența de legalitate a actelor administrative contestate și fără a antama fondul pricinii cu privire la motivele care au stat la baza sancționării disciplinare a reclamantului, se poate observa faptul că toate sancțiunile disciplinare au fost dispuse pentru abateri disciplinare prevăzute de art. 57 lit. b și lit. c¹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, respectiv „neglijență manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor primite de la șefii ierarhici sau de la autoritățile anume abilitate de lege” și „refuzul nejustificat de a îndeplini o atribuție de serviciu cuprinsă în fișa postului”.

În esență, prin actele administrative de sancționare contestate, în sarcina reclamantului s-a reținut faptul că, în mod repetat, acesta nu a răspuns solicitărilor dispecerilor de serviciu și

a șefului nemijlocit și nu s-a prezentat în cel mai scurt timp în vederea efectuării cercetării la fața locului în cazul evenimentelor de frontieră care au fost constatate în zona de responsabilitate a S.P.F. Siret, deși, în calitate de organ de cercetare al poliției judiciare, are atribuții în acest sens, conform fișei postului.

În contextul susmenționat, a apreciat că nu poate fi primită apărarea reclamantului, precum că aparența dreptului reprezintă existența unor indicii clare că sancțiunile disciplinare reprezintă, în fapt, represalii, reclamantul nu a adus argumente, și, cu atât mai mult, nu a adus probe care să contrazică motivele pentru care acesta a fost sancționat, răspunderea disciplinară fiind legal antrenată pentru abateri disciplinare prevăzute de art. 57 lit. b și lit. c¹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.

Cu argumentele astfel expuse, a considerat criticile de nelegalitate invocate de recurent ca fiind neîntemeiate, motiv pentru a solicitat să se constate că sentința nr. 30/2026 din data de 15 ianuarie 2026 a Tribunalului Suceava - Secția de contencios administrativ și fiscal este legală și temeinică în raport de criticile formulate.

În drept, își întemeiază prezenta întâmpinare pe dispozițiile art. 205 și următoarele, art. 490 alin. 2 Cod procedură civilă și pe prevederile legale la care a făcut referire.

Reclamantul Rusu Sebastian Alin a formulat răspuns la întâmpinare prin care a solicitat să se înlăture apărările formulate de intimatul-pârât I.T.P.F. Sighetu Marmației, fiind vădit neîntemeiate și bazate pe o interpretare eronată, cu rea-credință, a cadrului legal actual. Pârâta ignoră cu bună știință statutul său de avertizor în interes public și regimul de protecție instituit prin Legea nr. 361/2022, încercând să mascheze o acțiune sistematică de represalii sub forma unor cercetări disciplinare „de rutină”.

În motivare a arătat că, prin prezentul răspuns, a reiterat faptul că sentința instanței de fond este nelegală, fiind pronunțată cu încălcarea principiului *specialia generalibus derogant*. Instanța de fond a analizat cererea sa prin prisma condițiilor restrictive din Legea nr. 554/2004, ignorând total procedura specială și prioritară de protecție instituită prin Legea nr. 361/2022 și dezlegările obligatorii ale ICCJ.

Cu referire la invalidarea apărărilor pârâtei prin prisma deciziei ICCJ nr. 21 din 20.10.2025, pârâta își bazează întreaga strategie pe ideea că ordonanța președințială nu este admisibilă pentru suspendarea actelor administrative, invocând jurisprudență depășită (Decizia ICCJ 2462/2012).

Realitatea juridică actuală este însă alta: Prin decizia nr. 21 din 20 octombrie 2025, Înalta Curte de Casație și Justiție a tranșat definitiv această controversă, stabilind că procedura prevăzută de art. 22 din Legea nr. 361/2022 este o cale specială, autonomă și prioritară.

Instanța Supremă a statuat că avertizorul în interes public nu trebuie să parcurgă condițiile restrictive ale Legii 554/2004, ci beneficiază de un mecanism rapid de protecție (ordonanța președințială), menit să oprească represaliile *in statu nascendi*. Prin urmare, susținerea pârâtei conform căreia cererea ar fi inadmisibilă este o sfidare la adresa dezlegărilor de drept obligatorii ale ICCJ.

Prin urmare, condițiile clasice ale ordonanței președințiale (aparența dreptului, urgența) trebuie analizate exclusiv prin prisma statutului de avertizor. Orice sancțiune aplicată unui avertizor imediat după o raportare este, conform ICCJ, prezumată a fi represalie, iar instanța de fond a greșit refuzând să aplice această prezumție legală.

Cu privire la mecanismul de represalii, pârâta încearcă să îl portretizeze drept un angajat indisciplinat (pag. 4 din întâmpinare), însă, cifrele și datele calendaristice spun o altă poveste, pe care pârâta nu o poate justifica:

1. 31.07.2024: Reclamantul s-a sesizat din oficiu cu privire la infracțiuni de abuz în serviciu săvârșite de polițiști din cadrul PTF Siret (Dosar penal 3595/138/P/2024). Această sesizare a vizat interesele directe ale celor care, ulterior, au dispus sancționarea sa. 2. 09.08.2024: La exact 9 zile de la sesizarea penală, pârâta a declanșat „valul” de cercetări

disciplinare. 3. Proba relei-credințe: Pârâta recunoaște că l-a sancționat în august pentru fapte pretins a fi săvârșite în martie 2024. Este imposibil de explicat de ce o instituție ar „conserva” abateri disciplinare timp de 5 luni, pentru a le activa subit exact după ce angajatul sesizează Parchetul. Aceasta nu este disciplină, ci răzbunare instituțională.

A arătat că miza ascunsă este neutralizarea calității de polițist judiciar.

Pârâta recunoaște că deține calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare, dar omite să explice instanței că scopul sancțiunilor succesive a fost retragerea avizului de poliție judiciară.

Prin această măsură (represalie de tip m, art. 22 din Legea 361/2022), pârâta urmărește să îl excludă din colaborarea cu Parchetul. Este evident că un subofițer care documentează fapte de grup infracțional organizat (art. 367 Cp.) și supunere la muncă forțată (art. 212 Cp.) în interiorul propriei unități (Dosar 5622/138/P/2024) devine un martor incomod care trebuie eliminat profesional.

Cu referire la inversarea sarcinii probei (art. 23 din Legea nr. 361/2022), instanța de fond a săvârșit o eroare judiciară gravă solicitându-i să probeze „intenția de răzbunare” sau „urgența” în condiții de drept comun. Potrivit art. 23 din Legea 361/2022 și dezlegărilor obligatorii ale deciziei ICCJ nr. 21/2025, din momentul în care a demonstrat că este avertizor și că a suferit sancțiuni, instanța este obligată să aplice prezumția de represalii.

Susține că a făcut pe deplin dovada calității de avertizor prin probele depuse:

1. Sesizările DNA din data de 21.02.2024; 2. Raportările interne începând cu data de 09.10.2023; 3. Sesizarea penală din 31.07.2024 (Dosar 3595/138/P/2024) privitoare la abuzuri în PTF Siret.

În acest context legal, pârâtei îi revine sarcina exclusivă de a dovedi că sancțiunile nu au nicio legătură cu sesizările sale și că sunt „justificate în mod corespunzător”. Or, pârâta nu a adus nicio probă care să explice: • Coincidența temporală flagrantă (declanșarea cercetărilor la doar 9 zile după sesizarea penală); • De ce aceste „abateri” apar brusc după 25 de ani de carieră, în care a obținut constant calificative de „Foarte Bine” și a fost onorat cu 19 recompense.

Simpla afirmație a pârâtei din întâmpinare, conform căreia „respectă disciplina”, este o apărare pur formală care nu răstoarnă prezumția legală de represalii. Prin menținerea sentinței de fond, instanța de control judiciar ar valida o încălcare directă a legii speciale, care mută riscul probei de la avertizor către instituție pentru a preveni exact tipul de hârțuire administrativă la care este supus.

Cu referire la urgența și prejudiciul iremediabil, a arătat că urgența nu rezultă din simplul fapt al sancțiunii, ci din mecanismul de represalii în lanț: • Sancțiunile din 2025 au dus la diminuarea artificială a calificativului pe anul 2024. • Acest calificativ viciat este acum baza „legală” pentru procedura de retrogradare și mutare în alt județ (ianuarie 2026). • Se creează un precedent pentru evaluarea curentă (2025), pârâta folosind propriile acte nelegale pentru a justifica noi represalii.

Dacă instanța nu dispune suspendarea acum, va fi eliminat din sistem înainte ca procesele pe fond să se termine. O eventuală anulare a sancțiunilor peste 2 ani nu va putea repara trauma profesională, stigmatul social și distrugerea unei cariere de un sfert de secol.

Cu referire la solicitarea privind durata măsurii, pentru a asigura o protecție reală, conform spiritului Directivei UE nr. 2019/1937, a solicitat ca suspendarea să fie dispusă până la soluționarea definitivă a acțiunilor în anulare (pentru dosarele deja înregistrate) sau până la expirarea termenului legal de 6 luni pentru introducerea acțiunilor (pentru sancțiunile recente), prelungindu-se de drept în cazul introducerii acestora.

Cazul de față nu este despre un polițist care nu a răspuns la dispecerat, ci despre un om care a avut curajul să denunțe grupuri infracționale organizate și taxe de protecție la frontiera de stat. Pârâta a folosit întreaga forță administrativă pentru a-l „strivi” profesional.

A solicitat, având în vedere decizia ICCJ nr. 21/2025 și probele depuse, să se admită recursul, să se caseze sentința de fond și să se dispună suspendarea executării actelor de represalii, restabilind astfel încrederea în protecția legală a avertizorilor în interes public.

Cu referire la deturnarea de putere și fraudarea legii, mecanismul represaliilor financiare prin „sanționarea în cascadă” (O.U.G. nr. 26/2024), a solicitat să se observe cu maximă atenție „mecanismul” prin care pârâta instrumentează represaliile, folosind puterea disciplinară nu pentru îndreptarea conduitei, ci pentru asfixierea financiară a reclamantului și crearea unei stări de sancționare perpetuă.

Cu referire la sancționarea ca instrument de blocare a drepturilor salariale (O.U.G. nr. 26/2024), conform legislației specifice (O.U.G. nr. 26/2024), majorarea salarială nu se acordă polițiștilor atâta timp cât aceștia se află sub efectul unei sancțiuni disciplinare. Pârâta a identificat în acest text legal o armă de represalie: pentru a se asigura că reclamantul nu va mai beneficia niciodată de aceste drepturi salariale, a aplicat o tactică de sancționare în cascadă, înainte ca efectele unei sancțiuni să expire, pârâta emite imediat o altă sancțiune (ianuarie, iunie, 2 octombrie, 29 octombrie, 19 decembrie). Această suprapunere artificială este menită să îl mențină permanent privat de drepturile salariale, constituind un veritabil „asediu financiar” asupra unui avertizor de integritate.

Cu referire la invocarea propriei culpe (*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*), pârâta folosește un argument cinic în dosarul nr. 437/86/2026, susținând în întâmpinare că nu ar avea interes să solicite suspendarea actului din decembrie 2025 deoarece ar fi deja „sub efectul” sancțiunilor din octombrie 2025. A solicitat instanței să respingă acest raționament: pârâta nu poate invoca existența unui lanț de abuzuri anterioare pentru a justifica validitatea unui abuz nou. Dimpotrivă, acest lanț demonstrează că interesul său de a obține suspendarea este vital și imediat, fiind singura cale de a opri acest mecanism de pedepsire permanentă.

Cu referire la miza finală, a arătat că epurarea profesională prin retragerea avizului de poliție judiciară, demonstrarea relei-credințe culminează cu graba nejustificată a pârâtei de a solicita Parchetului de pe lângă Judecătoria Rădăuți retragerea avizului de poliție judiciară al său încă de la declanșarea primei cercetări disciplinare (august 2024).

Faptul că pârâta nu a așteptat finalizarea vreunei anchete interne confirmă că sancțiunile au fost „fabricate” exclusiv pentru a fi folosite ca muniție către Parchet. Scopul final este neutralizarea reclamantului prin deposedarea de atribuțiile poliției judiciare, singurele care îi permiteau documentarea legală a corupției. Retrogradarea recentă nu este decât „treapta finală” a acestui plan de reducere la tăcere a unui martor incomod.

Cu referire la solicitarea în probațiune în dovedirea relei credințe și a scopului represaliilor, în vederea lămuririi depline a caracterului de represalii și a iminenței prejudiciului (retragerea avizului de poliție judiciară), a solicitat, în temeiul art. 492 alin. (1) raportat la art. 293 Cod procedură civilă, încuviințarea următoarelor înscrisuri:

1. Obligarea pârâtei I.T.P.F. Sighetu Marmăției să depună la dosar, sub sancțiunea prevăzută de art. 295 Cod procedură civilă (instanța va putea socoti ca probate susținerile sale cu privire la conținutul acelor înscrisuri), copiile adreselor prin care conducerea I.T.P.F. sau a S.P.F. Siret a solicitat Parchetului de pe lângă judecătoria Rădăuți retragerea avizului de poliție judiciară pentru Rusu Sebastian Alin, începând cu luna august 2024, precum și răspunsurile unității de parchet.

2. În subsidiar, în virtutea rolului activ al instanței (art. 22 Cod procedură civilă), a solicitat emiterea unei adrese către Parchetul de pe lângă Judecătoria Rădăuți pentru a comunica dacă pârâta a solicitat retragerea avizului de poliție judiciară al reclamantului și motivele invocate.

Cu referire la justificarea probatoriului în recurs, a arătat că această probă este esențială pentru a demonstra „paguba iminentă” (art. 997 Cod procedură civilă). Instanța de

fond a reținut eronat că nu ar fi dovedit urgența. Or, aceste înscrisuri demonstrează că pârâta a utilizat sancțiunile disciplinare nu ca măsură de îndreptare, ci ca pretext juridic pentru a solicita Parchetului eliminarea sa din activitatea de cercetare penală.

Dovedirea faptului că pârâta a acționat pentru retragerea avizului său imediat după declanșarea cercetărilor (august 2024) confirmă planul concertat de represalii (art. 22 din Legea nr. 361/2022) și constituie proba absolută a deturnării de putere, făcând iminent un prejudiciu profesional ireparabil.

În cauză, instanța a încuviințat și a administrat proba cu înscrisuri.

Examinând recursul, prin prisma actelor și lucrărilor dosarului, a considerentelor sentinței și a criticilor invocate, Curtea reține următoarele:

Reclamantul Rusu Sebastian Alin a investit instanța cu o cerere întemeiată pe dispozițiile art. 23 alin. 3 din Legea nr. 361/2022 privind protecția avertizorilor în interes public, coroborate cu art. 997 și următoarele Cod procedură civilă, solicitând suspendarea executării unor sancțiuni disciplinare aplicate de pârât, respectiv mustrarea scrisă și cele trei măsuri de diminuare a salariului funcției de bază cu 10% pe câte două luni.

În cuprinsul cererii introductive reclamantul a susținut că sancțiunile au fost dispuse ca represalii în considerarea raportărilor efectuate în calitate de avertizor în interes public, către autorități și instituții competente, privind încălcări ale legii în cadrul serviciului din care face parte.

Tribunalul a respins cererea ca neîntemeiată, reținând, *în esență*, că nu s-a făcut dovada raportărilor, nefiind depuse la dosar sesizările invocate, iar pârâta nu a confirmat existența lor astfel că, prin urmare, nu s-a conturat *aparența* că reclamantul este avertizor în interes public, în sensul definiției de la art. 3 pct. 7 din Legea nr. 361/2022 și că măsurile de sancționare constituie represalii interzise de art. 22 din Legea nr. 361/2022. De asemenea, a reținut că nici condiția *caracterului provizoriu* nu este îndeplinită, având în vedere că reclamantul nu a precizat momentul până la care solicită suspendarea dispozițiilor, context în care a apreciat că probarea celorlalte două condiții-*neprejudicarea fondului și urgența* nu mai prezintă vreo relevanță, față de caracterul lor cumulativ.

Curtea notează, pentru început, că într-o procedură sumară și urgentă, cum este ordonanța președințială, principiul economiei procesuale specifice impunea a se da eficiență poziției procesuale a pârâtei, care nu a contestat propriu-zis existența acelor raportări/sesizări pe care reclamantul le-a menționat în cerere, fiind excesiv a pretinde ca pârâta să confirme expres realitatea lor; pe de altă parte, reclamantul a complinit în recurs lipsurile, depunând dovezile materiale privind raportările/sesizările invocate; prin urmare, nu subzistă situația-premisă, a lipsei raportărilor, pe care instanța de fond și-a construit raționamentul.

În continuare, Curtea redă, *sintetic și cronologic*, starea de fapt relevantă expusă de reclamant ca bază factuală pentru activarea mecanismului de protecție solicitat.

Astfel, reține că reclamantul este angajat în cadrul Inspectoratului Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmăției, în calitate de agent principal de poliție, cu o carieră profesională de peste 25 de ani, fără sancțiuni disciplinare anterioare, iar potrivit susținerilor sale, necontestate, a fost evaluat anual cu calificativul profesional „Foarte bine”, cu excepția anului 2017 când a primit calificativul „Bine”.

Observă că, în exercitarea funcției, reclamantul a denunțat în repetate rânduri și prin diverse instituții, încălcări ale legii de către persoane din sistem, inclusiv fapte de corupție, raportările sale oficiale incluzând sesizări către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, DNA-Structura Centrală, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Suceava, datând din perioada 2024-2025 (21.02.2024, 04.10.2024, 15.10.2024, 27.02.2025).

În fine, constată că în cursul anului 2025 s-au derulat mai multe cercetări disciplinare față de reclamant, care au condus la sancționarea acestuia de către șeful ITPF Sighetu Marmăției, prin Dispoziția nr. 1217114/23.01.2025 fiind sancționat cu „*mustrare scrisă*”, prin

Dispoziția nr. 1217730/18.06.2025 fiind sancționat cu „*diminuarea salariului funcției de bază cu 10% pe o perioadă de 2 luni*”, prin Dispoziția nr. 1218173/02.10.2025 fiind sancționat cu „*diminuarea salariului funcției de bază cu 10% pe o perioadă de 2 luni*”, prin Dispoziția nr. 1218272/29.10.2025 fiind sancționat cu „*diminuarea salariului funcției de bază cu 10% pe o perioadă de 2 luni*”.

În ceea ce privește dispozițiile legale incidente cauzei, Curtea reține că regimul juridic aplicabil avertizorilor în interes public și protecția împotriva represaliilor sunt reglementate prin Legea nr. 361/2022.

Potrivit art. 20 din Legea nr. 361/2022, beneficiază de protecție persoana care îndeplinește cumulativ următoarele condiții: efectuează raportări potrivit prevederilor art. 2 alin. 1 și obține informații referitoare la încălcări ale legii într-un context profesional (alin. 1 lit. a); are motive întemeiate să creadă că informațiile referitoare la încălcările raportate erau adevărate la momentul raportării (alin. 1 lit. b); efectuează o raportare internă, o raportare externă sau o divulgare publică (alin. 1 lit. c), la aceste condiții adăugându-se și cerința ca represaliile să fie consecința raportării efectuate (alin. 2).

Semnificația termenilor uzitați la art. 20 din Legea nr. 361/2022 este prevăzută la art. 3 din Lege, prin „raportare” înțelegându-se „comunicarea orală sau scrisă de informații, potrivit modalităților prevăzute la art. 5 alin. (4), cu privire la orice faptă care reprezintă o încălcare a legii” (pct. 3), iar „represaliile” fiind definite ca „orice acțiune sau omisiune, directă sau indirectă, apărută într-un context profesional, care este determinată de raportarea internă sau externă ori de divulgarea publică și care provoacă sau poate provoca prejudicii avertizorului în interes public” (pct. 12).

Art. 22 din aceeași Lege califică expres ca forme de represalii, între altele, reducerea salariului, evaluările negative și orice altă sancțiune disciplinară (lit. d, e, f).

Art. 23 alin. 2 din Lege stabilește că, în ipoteza în care o persoană protejată invocă caracterul represiv al unei măsuri, sarcina de a dovedi că măsura are alte cauze decât raportarea revine angajatorului sau entității vizate, după caz.

În fine, art. 23 alin. 3 din Lege consacră expres posibilitatea suspendării măsurilor *pe calea ordonanței președințiale*, fiind astfel vădit nefondată apărarea pârâtului, care invocă contrariul. De altfel, aceasta este o statuare definitivă a instanței de fond, nefiind supusă controlului judiciar.

În ceea ce privește regimul ordonanței președințiale, Curtea reține că este reglementat de art. 997 Cod procedură civilă și presupune verificarea cumulativă a urgenței, a caracterului vremelnic al măsurii, a neprejudicării fondului și a aparenței dreptului.

Dintre aceste condiții, Curtea apreciază că în prezenta cauză elementul central de analiză îl constituie *aparența dreptului*, deoarece tocmai aceasta permite instanței să intervină provizoriu atunci când, fără a tranșa legalitatea măsurilor contestate, există suficiente indicii că dreptul invocat de reclamant este serios și merită protecție imediată.

Aparența dreptului nu presupune demonstrarea deplină/completă, la standardul probator al fondului, a temeiniciei pretenției, ci doar conturarea unei situații juridice plauzibile/verosimile, susținută de probe, aptă să creeze, la o analiză sumară și provizorie, convingerea că pretenția nu este arbitrară sau lipsită de suport și că neintervenția instanței ar expune reclamantul unui prejudiciu dificil ori imposibil de reparat ulterior.

Tocmai de aceea, în procedura ordonanței președințiale, instanța nu antamează analiza definitivă asupra existenței sau inexistenței dreptului subiectiv pretins, ci verifică dacă, la prima vedere, reclamantul este îndreptățit la măsura solicitată, iar amânarea protecției judiciare i-ar putea produce o vătămare dificil ori imposibil de reparat ulterior.

În speță, instanța nu verifică dacă sancțiunile sunt sau nu legale, ci dacă, la o analiză sumară, reclamantul a prezentat suficiente elemente pentru a arăta că măsurile contestate pot fi represalii în sensul Legii nr. 361/2022.

Or, în cauză, această *aparență a dreptului* rezultă din coroborarea mai multor elemente factuale și juridice care, primate împreună, depășesc nivelul unei simple afirmații subiective. Astfel, reclamantul a invocat raportările adresate unor autorități și instituții competente, iar acestea, plasate în relație cronologică cu sancțiunile disciplinare aplicate de pârât, conturează o prezumție rezonabilă că nu ne aflăm în prezența unor măsuri disciplinare izolate și neutre, ci a unei reacții sancționatorii repetitive, dispuse într-un interval relativ scurt și având un evident potențial represiv și descurajator. Succesiunea sancțiunilor-mustrarea scrisă urmată de cele trei diminuări salariale, aplicate în contextul existenței acelor raportări formulate de reclamant, văzând proximitatea temporală între acestea, dar și profilul profesional al reclamantului de până atunci (evaluările profesionale pozitive și lipsa sancțiunilor disciplinare anterioare, toate reflectând o conduită profesională stabilă și un istoric lipsit de abateri), sunt elemente suficiente, la nivelul ordonanței președințiale, pentru a crea aparența unei legături între exercitarea dreptului de avertizare și măsurile punitive adoptate de angajator.

Această concluzie este întărită și de economia Legii nr. 361/2022, care nu cere avertizorului să dovedească în această fază, cu certitudine deplină, existența represaliilor, ci doar să facă verosimilă ipoteza că măsura contestată are o legătură cu raportarea. Odată ce există dovezi că persoana a efectuat o raportare în condițiile legii și că ulterior i-au fost aplicate măsuri dintre cele expres calificate de legiuitor ca represalii, inclusiv sancțiuni disciplinare și diminuări salariale, analiza nu mai poate fi pur formală. Art. 22 din Lege enumeră expres aceste măsuri ca forme de represalii, iar art. 23 alin. 2 instituie o regulă probatorie favorabilă avertizorului, în sensul că angajatorul sau entitatea vizată trebuie să dovedească faptul că măsura a fost determinată de alte cauze decât raportarea. În planul ordonanței președințiale, această repartizare a sarcinii probei nu înseamnă că reclamantul este dispensat de orice probă, ci că standardul cerut acestuia este unul de verosimilitate și nu de certitudine. Odată dovedite raportările și puse acestea în relație cu sancțiunile contestate, apare cel puțin credibilă ipoteza că măsurile au fost dispuse în context de represalii, iar nu exclusiv pentru rațiuni disciplinare autonome și distincte, mai ales că istoricul profesional al reclamantului este unul ireproșabil, astfel că sarcina justificării caracterului autonom și independent al sancțiunilor se mută asupra pârâtului. Acesta trebuia să prezinte elemente convingătoare din care să rezulte că sancțiunile au fost impuse exclusiv pentru motive disciplinare distincte de raportările efectuate; simpla negare a acestei legături nu este suficientă pentru a răsturna aparența astfel creată.

Apărarea pârâtului, în sensul că reclamantul nu ar fi demonstrat pe deplin calitatea de avertizor în interes public, nu poate fi primită, întrucât o asemenea cerință ar echivala cu transformarea procedurii urgente într-un proces de fond și ar goli de conținut art. 23 alin. 3 din Legea nr. 361/2022, care prevede expres posibilitatea suspendării sancțiunilor pe calea ordonanței președințiale. Dacă instanța ar impune, în această etapă, administrarea și aprecierea întregului probatoriu necesar pentru soluționarea definitivă a legalității sancțiunilor, s-ar încălca însăși logica măsurii provizorii, care nu este aceea de a tranșa litigiul, ci de a neutraliza temporar efectele unei măsuri a cărei legalitate este serios contestată și a cărei executare imediată poate produce consecințe profesionale și patrimoniale greu de reparat.

Tot astfel, apărarea pârâtului privind inexistența unei legături de cauzalitate între raportări și sancțiuni nu poate fi primită în acest cadru procesual decât în măsura în care ar înlătura, cu evidență, chiar aparența dreptului. Or, în dosar nu se configurează o asemenea înlăturare, ci dimpotrivă, succesiunea și proximitatea temporală a raportărilor și a sancțiunilor, natura sancțiunilor aplicate, antecedentele profesionale pozitive, precum și lipsa unei justificări pe deplin convingătoare din partea pârâtului, întăresc prezumția rezonabilă că reclamantul a fost supus unor măsuri cu posibil caracter represiv. În aceste condiții, probele depuse nu sunt destinate a stabili definitiv că sancțiunile sunt nelegale, însă sunt pe deplin

suficiente pentru a crea aparența că dreptul pretins de reclamant este serios și merită protecție provizorie până la clarificarea fondului.

Totodată, *caracterul vremelnic* este îndeplinit în mod evident, având în vedere că reclamantul a solicitat suspendarea măsurilor până la soluționarea acțiunilor având ca obiect anularea dispozițiilor de sancționare, astfel încât durata măsurii este suficient determinată prin raportare la un eveniment viitor și cert, iar nu la o dată calendaristică arbitrară. Caracterul vremelnic nu presupune o limită temporală exprimată în zile sau luni, ci faptul că măsura nu este definitivă și subzistă numai până la pronunțarea instanței competente asupra fondului raportului juridic litigios. În speță, această exigență este pe deplin satisfăcută, întrucât reclamantul nu a urmărit anularea imediată și definitivă a sancțiunilor pe calea ordonanței președințiale, ci numai suspendarea lor provizorie, până la dezlegarea pe fond.

Tot astfel, *nu poate fi primit argumentul potrivit căruia cererea ar prejudeca fondul*. Suspendarea executării sancțiunilor nu echivalează cu o constatare definitivă a nelegalității lor, ci doar cu o măsură conservatorie menită să evite producerea unor consecințe ireparabile până la clarificarea conflictului juridic. Instanța nu se pronunță asupra vinovăției disciplinare a reclamantului și nu înlocuiește analiza de fond, ci apreciază doar dacă există suficiente indicii pentru a acorda protecție provizorie.

Cu privire la *condiția urgenței*, și aceasta este îndeplinită, întrucât sancțiunile disciplinare contestate produc efecte imediate și continue asupra drepturilor salariale și a statutului profesional/carierei reclamantului. Nu este vorba despre un risc ipotetic, ci despre măsuri deja executate sau care sunt pe cale să se producă, ale căror consecințe se propagă pe întreaga durată a raporturilor de serviciu și pot fi cu greu înlăturate ulterior. În plus, în contextul special al represaliilor față de raportările efectuate în calitate de avertizor în interes public, menținerea față de reclamant a sancțiunilor în executare până la soluționarea fondului ar genera o vătămare actuală și o descurajare a exercitării drepturilor protejate de lege, ceea ce justifică intervenția judiciară imediată, pe cale provizorie.

Față de toate considerentele învederate, în temeiul art. 496 alin. 1 raportat la art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, Curtea apreciază că se impune admiterea recursului, casarea sentinței atacate și, în rejudecare, admiterea cererii de ordonanță președințială, suspendarea executării sancțiunilor disciplinare până la soluționarea definitivă a cauzelor privind contestarea acestora de către reclamant.

**Pentru aceste motive,
În numele Legii,**

DECIDE:

Admite recursul formulat de **reclamantul Rusu Sebastian Alin**, cu domiciliul în mun. [REDACTAT], împotriva sentinței nr. 30 din 15.01.2026 pronunțată de Tribunalul Suceava - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosar nr. 4140/86/2025, **intimat fiind pârâtul Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmației**, cu sediul în mun. Sighetu Marmației, str. Dragoș Vodă, nr. 38, jud. Maramureș.

Casează sentința recurată și, în rejudecare:

Admite cererea formulată de reclamantul Rusu Sebastian Alin în contradictoriu cu pârâtul Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmației.

Dispune suspendarea măsurilor luate de pârât împotriva reclamantului prin Dispozițiile nr. 1217114/23.01.2025, nr. 1217730/18.06.2025, nr. 1218173/02.10.2025 și nr. 1218272/29.10.2025 până la soluționarea definitivă a cauzelor privind contestarea acestora de către reclamant.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, astăzi, data de 30.03.2026.

Președinte,

Judecători,

Grefier,

Red. O.D.V./Jud. fond Arion Ana – Olivia/Tehnored. O.D.V./C.I./Ex. 4/01.04.2026